

Titel: Kapitel 38.

Citation: "Kapitel 38.", i 1909: Lov, s. Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r30-shoot-chptrd1e9726/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1909: Lov

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

dog ikke efter 6 Maaneders Forløb, tillade, at Kæreskrift indgives inden 2 Uger efter Nr. 53. Tilladelsens Meddelelse.

Kære til Højesteret har ikke opsættende Virkning, hvor det ikke særlig er fastsat i denne Lov. Dog kan saavel Landsretten som Højesteret anordne saadan Opsættelse.

20de
Marts.

Adgang til Kære fortages, naar en til den givne Udsættelse ikke benyttes.

Kapitel 37.

Ny Foretagelse ved Højesteret.

§ 414.

Højesteret kan paa Andragende undtagelsesvis tillade, at en ved denne Ret paadømt Sag paa ny foretages ved samme, naar der er tilvejebragt en meget stor Sandsynlighed for, at en af Højesteret paadømt Sag uden Andragers Fejl har foretaget urigtig oplyst, og for, at der nu haves Oplysninger, som ville medføre et væsentlig forskelligt Resultat, samt naar samtlige Omstændigheder i høj Grad tale for Bevigelsen af Andragendet, derunder ogsaa at det maa anses for givet, at Andrageren kun ad denne Vej vil kunne undgaa eller oprette et for ham indgribende Tab.

Under tilsvarende Betingelser kan Højesteret tillade Paaanke af en ellers upaaankelig Landsrets- eller Underrettsdom.

Samtidig med at Tilladelsen gives, saavel som paa ethvert senere Trin, kan Højesteret eller den Ret, der behandler Sagen, paa Begæring bestemme, at den afsagte Doms Virkninger skulle stilles i Bero, ganske eller til Dels, mod eller uden Sikkerhedsstillelse.

Paa Adgang til den i nærværende Paragraf omhandlede Retshjælp kan der ikke gives Afkald.

§ 415.

Højesteret bestemmer i hvert enkelt Tilfælde, hvorledes de fornævnte Andragender skulle behandles, samt hvorledes den forinden Andragendets Afgørelse fornødne Bevisførelse skal foregaa, og fastsætter de Lempelser i de almindelige Procesregler, der maatte findes nødvendige eller hensigtsmæssige ved Sagens fornyede Foretagelse.

Findes Forudsætningerne for ny Foretagelse eller ekstraordinær Anke ikke at foreligge, afviser Retten Sagen.

Kapitel 38.

Behandling af Sager, der i Medfør af Kapitel 20 henhøre under Underret, og Retsmidler mod Underrettens Afgørelser.

§ 416.

Sagen indledes med Stævning. Naar Sagen hører til de i § 216 Nr. 1 og 4 nævnte, og dens Værdi er under 50 Kr., eller Sagsøgeren er ubemidlet, har Retten paa Begæring at affatte Stævning og om fornødent at forsyne den med Indkaldelse til Møde for Forligskommissionen. Det samme gælder i de i § 216 Nr. 8 nævnte Sager. Nr. 58. Lov af 28. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. I Stævningen skulle begge Parter være betegnede med Navn og Stilling og deres Bopæl eller Opholdssted være angivet, hvorhos den skal indeholde Sagsøgerens Paastand og en kort Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes. Stævningen skal derhos angive de Dokumenter, Sagsøgeren vil benytte, samt opfordre Sagsøgte til at møde paa Sagens første Tægtedag og svare i Sagen samt til at medtage de Dokumenter, han vil paaberaabe sig.

26de
Marts.

Parterne kunne dog, naar de efter Overenskomst begge møde for Retten, og Sagen er anmeldt for denne senest Dagen før Retsmødet, uden Stævning begære Sagen foretagen.

§ 417.

Naar Stævning benyttes, indgives den til Retten, der forsyner den med en Paategning, hvorved Sagen berammes til Foretagelse i et angivet Retsmøde. Stævningen tilbageleveres Sagsøgeren til videre Foranstaltning.

§ 418.

Har Sagsøgte Bopæl i Underretskredsen, skal Stævningen forkyndes ham med en Uges Varsel. Bør Sagsøgte udenfor Underretskredsen, er Varslet 14 Dage, medmindre han har Bopæl paa Færøerne, Island, Grønland, de vestindiske Øer eller i Udlandet, i hvilket Tilfælde, saavel som naar det ikke vides, hvor Sagsøgtes Bopæl er, Varslet bestemmes af Dommeren.

I øvrigt ere de i § 330, 2det, 3die og 4de Stykke, indeholdte Bestemmelser anvendelige.

§ 419.

Dommeren kan, naar som helst han inden Sagens Optagelse finder Grund dertil, nægde Forlig mellem Parterne. Kommer Forlig i Stand, tilføres det Retsbogen.

§ 420.

Efter at Sagsøgeren i de Sager, i hvilke Forlig skal prøves ved Forligskommissionen, har fremlagt Indkaldelse til Kommissionen samt Bevis for, at Forlig har været forsøgt, udvikle Parterne mundtlig deres Sag for Dommeren uden videre Forberedelse ved Skrift. Sagsøgeren fremlægger den behørigt forkyndte Stævning og fremstiller Sagen fra sin Side, hvorpaa Sagsøgte har at erklære sig.

Under Sagens Forhandling bør Dommeren ikke blot søge at fremkalde tydelige og sandfærdige Forklaringer fra Parternes Side om Sagens Sammenhæng, men han har ogsaa, for saa vidt Parterne ikke møde ved Sagførere, at vejlede dem med Hensyn til, hvad de bør foretage til Oplysning af Sagen og i øvrigt til Varetagelse af deres Tarv under denne.

De fra begge Sider nedlagte Paastande skulle ved Forhandlingens Slutning indføres fuldstændigt i Retsbogen, medmindre de i særskilt skriftlig Affattelse fremlægges til denne. For saa vidt saadant efter Omstændighederne maatte anses for nødvendigt, kan Dommeren foranledige saadan skriftlig Affattelse af Paastanden og dertil tilstaa Udsættelse.

Endvidere skulle Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng i det Omfang, som af Dommeren skønnes hensigtsmæssigt, tilføres Retsbogen, dog ikke ordret, men efter deres væsentlige Indhold. Det tilførte oplæses og vedkendes.

§ 421.

Dommeren bestemmer, om Formalitetsindsigelsener skulle forhandles og paaendes særskilt eller i Forbindelse med Realiteten.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Parterne maa derfor altid være beredte paa at forhandle Realiteten i det første Retsmøde. Nr. 53.
26de
Marts.

§ 422.

Paastande kunne forandres, indtil den i § 420 omhandlede Tilførsel eller Fremleggelse til Retsbogen af dem er sket, men efter den Tid, for saa vidt Forandringen gaar ud paa andet end en Erfalden eller Indskrænkning, kun med Rettens Tilladelse.

Finder Retten, at det ikke kan forlanges af Sagsøgte, at han straks skal svare paa en forandret Paastand, udsættes Sagen.

Sagsøgte kan fremsætte Modfordringer efter de almindelige Regler (§§ 222 og 271).

§ 423.

Dokumenter maa, hvad enten de paaberaabes i Stævningen eller ikke, fremlægges i Retsmødet; dog kan Retten, for saa vidt det findes, at der ikke har været tilstrækkelig Tid eller Anledning for Sagsøgte til at fremskaffe et Dokument, eller at det fra Modpartens Side fremkomme giver vedkommende Part Anledning til at fremkomme med yderligere Dokumenter, eller at det dog er undskyldeligt, at vedkommende Part ikke har medbragt Dokumentet, udsætte Sagen herefter.

Til at gøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter bør der i Reglen gives Modparten den fornødne Tid i selve Retsmødet.

Finder Retten, at dette sidste efter Omstændighederne og navnlig Dokumentets Beskaffenhed ikke vil være tilstrækkeligt, kan Sagen udsættes. Den, mod hvem Dokumentet fremlægges, maa, dersom det ikke med Producentens Samtykke kan udlaanes ham, forsynes med en Genpart af samme, og der maa gives ham Adgang til paa Dommerens eller Rettens Kontor at undersøge Dokumentet.

§ 424.

Saafernt ingen af Parterne begerer at føre yderligere Bevis, eller saadan ikke skønnes at kunne føre til Oplysning af Omstændigheder, der ere af Betydning for Sagen, skal Dommeren, efter at Paastandene i Overensstemmelse med § 420, 3die Stykke, ere nedlagte, give Parterne Lejlighed til en mundtlig Domsforhandling.

Findes det derimod, at Sagens tilberlige Oplysning udkræver yderligere Bevisførelse, navnlig ved Vidner eller Syn og Skøn, udsættes Sagen efter vedkommende Parts Paastand, for at Bevisførelsen kan finde Sted. Herved iagttages Reglerne i §§ 342—50, dog saaledes, at det staar Dommeren frit for at bestemme, at Vidner, Syns- eller Skønsmand og Parter, som skulle møde for den paagældende Underret, først skulle afhøres i det Retsmøde, hvor Domsforhandlingen foregaar, og at Afhøringen, Jersom nogen af Parterne begerer det, for hans Vedkommende sker ved Dommeren. Naar Bevisførelsen er til Ende, finder Domsforhandling Sted.

Dom afsiges snarest muligt efter Domsforhandlingen.

§ 425.

Hvor de i de foregaaende Paragraffer givne Bestemmelser ikke indeholde afvigende Forskrifter, blive de i Kapitel 31—34 om Sagers Behandling for Landsret givne Regler at følge med de Lempelser, som flyde af Forholdets Natur.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 426.

Domme, afsagte af en Underret, herunder ogsaa Domme, afsagte i Henhold til §§ 331—333, kunne med den i § 220 nævnte Undtagelse overensstemmende med nedestaaende Regler af Parterne indankes for den Landsret, i hvis Kreds Underretten ligger. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser, for saa vidt Anke ikke særlig er udelukket. De i §§ 385, 2det Stykke, 386 og 387 givne Regler finde tilsvarende Anvendelse paa Underretssager.

Landsrettens Dom i en fra Underret indanket Sag kan ikke yderligere paa-ankes. Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Højesteret, overensstemmende med Reglerne i Kapitel 35, naar den skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende. Andragende herom maa fremsættes inden saadan Frist, som bestemmes i § 388.

Kære af Parterne til Højesteret overensstemmende med Kapitel 36 kan ligeledes kun iværksættes med Tilladelse af Justitsministeren. Andragende herom kan dog kun bevilges indtil 6 Maanedere efter, at den paagældende Afgørelse er truffen.

§ 427.

Med Hensyn til Tiden for Ankens Iværksættelse gælde de i § 388 givne Regler, dog at Ankefristen kun er 4 Uger.

§ 428.

Inden Ankefristens Udløb skal Appellanten indlevere Ankestævning paa Landsrettens Kontor overensstemmende med de i § 329 fastsatte Regler. Begæres Sagen berammet til et overdrevent fjært Tidspunkt, skal Justitssekretæren forelægge Rettens Formand Spørgsmaalet til Afgørelse.

Ankestævningen skal indeholde en fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrunden og den eller de Paastande, der agtes nedlagte.

Om Varslet gælde de i § 330 fastsatte Regler.

§ 429.

Naar Indstævnte udebliver uden at have givet Tilsvar eller ved Domsforhandlingen, finde de i §§ 392 og 406, 3die—5te Stykke, indeholdte Regler tilsvarende Anvendelse.

Fremdeles gælde §§ 398 og 403, 1ste Punktum, ogsaa ved Anke til Landsret, hvorhos §§ 404 og 407 finde tilsvarende Anvendelse. Hjemvisning kan dog ikke finde Sted, fordi Underretsdommeren ikke behørigt har vejledet Parten.

§ 430.

Paastande, der ligge udenfor de ved Underretten fremsatte, kunne ikke uden Modpartens Samtykke nedlægges, medmindre Retten tillader det, fordi det findes uskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne. Ønskes en saadan Tilladelse opnaaet, følges tilsvarende Regler til de i § 396 angivne.

§ 431.

Parterne ere berettigede til at fremføre ny Beviser, naar det i Stævningen eller et andet Processkrift eller i et forudgaaende Retsmøde er meddelt Modparten, af hvilken Art det ny Bevis er, og hvad derved forventes bevist.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Med Hensyn til Bevisoptagelsen forholdes efter Bestemmelserne i §§ 399—401, Nr. 53, dog at de i § 399 omhandlede Beslutninger i Reglen først blive at træffe i det Retsmøde, i hvilket Skriftvekslingen afsluttes. ^{26de} ^{Marts.}

Vil nogen af Parterne fremsætte ny Anbringender, maa disse anføres i hans Processkrifter overensstemmende med Reglerne i §§ 328 ff. Efter Skriftvekslingens Slutning kunne ny Anbringender uden Modpartens Samtykke kun fremføres med Rettens Tilladelse, i hvilken Henseende Reglerne i §§ 339 og 357 finde tilsvarende Anvendelse.

For Ankesagens Behandling gælde i øvrigt de for Procesmaaden ved Landsret fastsatte Bestemmelser, dog at Skriftvekslingen foregaa for selve Landsretten, der ogsaa i øvrigt leder Sagens Forberedelse til Domsbehandling.

§ 432.

Underrettens Afgørelser, derunder ogsaa Afgørelser af en Underret, der leder Forberedelsen af en Landsretssag i 1ste Instans, kunne paakæres til Landsret i de samme Tilfælde, i hvilke Landsrettens Afgørelser kunne paakæres til Højesteret.

Fremgangsmaaden er med de af Forholdets Natur flydende Lempelser den samme, som benyttes ved Kære over Landsrettens Afgørelser; dog kan Kæremaalet her altid fremsættes mundtlig til Retsbogen. Ogsaa § 413 finder her Anvendelse med fornødne Lempelser.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære kan ikke indbringes for Højesteret.

Kapitel 39.

Behandlingen af Sager, der paakendes ved Sø- og Handelsretten.

§ 433.

Sager, der i Medfør af denne Lovs §§ 215—16 vilde høre under Landsretterne, behandles for Sø- og Handelsretten i Overensstemmelse med de for Landsretterne givne Regler, dog at Sagernes Forberedelse til mundtlig Domsforhandling foregaa ved Sø- og Handelsretten selv, jvf. § 9. Paaanke og Kære iværksættes til Højesteret overensstemmende med Reglerne i Kapitel 35 og 36.

Sager, der ifølge de nævnte Paragraffer vilde høre under Underretterne, behandles efter de for Underretterne givne Regler. Anke og Kære i disse Sager sker til Østre Landsret efter de i Kapitel 38 givne Regler.

Kapitel 40.

Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve.

§ 434.

Sagsøgeren kan anvende den i dette Kapitel omhandlede hurtige Retsforfølgning:

- 1) I Sager, der anlægges til Indfrielse af Gældsbreve, naar Skyldneren enten i selve Gældsbrevet eller ved senere Paategning paa samme har underkastet sig saadan Forfølgning.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.